

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 44 2018, nummers 1140 – 1169 dinsdag 20 november 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade.....	9
Natuurbescherming.....	11
Openbare Orde.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Bijstand	13
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	16
Wegenverkeerswet	16
Wet bescherming persoonsgegevens	17
Wet openbaarheid van bestuur	18
Wet op de rechtsbijstand	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Inreisverbod	20
Visum.....	20
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen	23
Procesrecht.....	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1140

ABRS, 14-11-2018, 201801397/1/A2

directeur van Belastingssamenwerking gemeenten en hoogheemraadschap Utrecht.

Awb 8:5 lid 1, bijlage 2 1

Gemeentewet 230, 231, 255

Waterschapswet 123, 144

Invorderingswet 1990 26, 30, 49 en 62a

Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 (hierna: Uitvoeringsregeling) 7, 24

BEVOEGDHEID. Geen beroep kan worden ingesteld bij de bestuursrechter tegen besluiten die hun grondslag vinden in artikel 26, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 en de artikelen 7, eerste lid, en 24 van de Uitvoeringsregeling.

Besluit waarbij de invorderingsambtenaar een verzoek om kwijtschelding van een belastingaanslag voor lokale heffingen heeft afgewezen. (...)

[appellante] betoogt in hoger beroep dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard. (...)

In de artikelen 230, 231 en 255 van de Gemeentewet is bepaald dat op de heffing en invordering van de gemeentelijke belastingen de Invorderingswet 1990 van toepassing is. In de artikelen 123 en 144 van de Waterschapswet is de hetzelfde bepaald voor de waterschapsbelastingen. In artikel 26 van de Invorderingswet 1990 is de kwijtschelding van belastingen geregeld. Op grond van die bepaling kunnen nadere regels worden gesteld over het verlenen van gehele of gedeeltelijke kwijtschelding. Deze nadere regels zijn uitgewerkt in de Uitvoeringsregeling. Op grond van artikel 7 van de Uitvoeringsregeling kan de belastingschuldige de ontvanger verzoeken om kwijtschelding, en wordt op dat verzoek beslist bij een voor administratief beroep vatbare beschikking. Op grond van artikel 24 kan de belanghebbende binnen tien dagen na de datum van de beschikking administratief beroep instellen bij de directeur.

2.3 Op grond van artikel 8:5, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak, kan geen beroep worden ingesteld tegen besluiten genomen op grond van de Invorderingswet 1990, met uitzondering van de artikelen 30, 49 en 62a.

De besluiten van de invorderingsambtenaar van 10 juli 2016 en 26 april 2017 en de uitspraken van de directeur op de administratief beroepen van 12 mei 2017 en 16 mei 2017, vinden, in overeenstemming met artikel 255 van de Gemeentewet en artikel 144 van de Waterschapswet, hun grondslag in artikel 26, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 en de artikelen 7, eerste lid, en 24 van de Uitvoeringsregeling. Gelet op het onder 2.3 overwogene kan tegen deze besluiten geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld. Vergelijk het arrest van het Gerechtshof Amsterdam van 26 april 2012, [ECLI:NL:GHAMS:2012:BW5417](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:GHAMS:2012:BW5417), en het arrest van de Hoge Raad van 2 december 2016, [ECLI:NL:HR:2016:2735](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:HR:2016:2735). De rechtbank is terecht en op juiste gronden tot hetzelfde oordeel gekomen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3705](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RVS:2018:3705)

JnB2018, 1141

ABRS, 14-11-2018, 201708276/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Velsen, appellant.

Awb 8:86, 8:104

HOGER BEROEP. I.c. richt het incidenteel hoger beroep zich tegen een uitspraak van de voorzieningenrechter die is gedaan met toepassing van artikel 8:86 van de Awb. De Afdeling is slechts bevoegd kennis te nemen van het hoger beroep tegen een dergelijke uitspraak, voor zover dat hoger beroep is gericht tegen de in die uitspraak vervatte beslissing op het beroep. Het incidenteel hoger beroep richt zich echter tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter voor zover deze betrekking heeft op het met het verzoek om een voorlopige voorziening samenhangende betaalde griffierechten en gemaakte proceskosten. De Afdeling is niet bevoegd van een dergelijk hoger beroep kennis te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3679](https://ecli.nl/RVS:2018:3679)

JnB2018, 1142

MK ABRs, 14-11-2018, 201709997/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Awb 1:2

BEZWAARPROCEDURE. In de formulering van de bezwaarclausule bij de publicatie van het aanwijzingsbesluit wordt i.c. geen aanleiding gezien om de omwonenden te volgen in hun betoog dat het college heeft beoogd eenieder in de gelegenheid te stellen bezwaar te maken. Maar ook als dit wel zo zou zijn, kan volgens vaste rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU3377](https://ecli.nl/RVS:2005:AU3377)) niet door partijen in afwijking van de Awb worden bepaald wie als belanghebbenden bij een besluit kunnen worden aangemerkt. Bezwaar en beroep kan slechts worden ingesteld door belanghebbenden als bedoeld in artikel 1:2 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2018:3702](https://ecli.nl/RVS:2018:3702)

JnB2018, 1143

ABRS, 14-11-2018, 201800743/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

Awb 7:4 lid 1

BEZWAARPROCEDURE. HOORPLICHT. In de Awb is geen termijn genoemd voor het uitnodigen voor de hoorzitting, maar uit het bepaalde in artikel 7:4, eerste lid, van de Awb - waarin is geregeld dat belanghebbenden tot tien dagen voor het horen nadere stukken kunnen indienen - volgt dat deze termijn in elk geval langer dan deze tien dagen moet zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 23 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3128](https://ecli.nl/RVS:2016:3128)).

[ECLI:NL:RVS:2018:3729](https://ecli.nl/RVS:2018:3729)

JnB2018, 1144

MK Rechtbank Rotterdam, 14-11-2018, ROT 18/2118

Awb 6:5 lid 1 aanhef en onder d, 6:6

Procesreglement bestuursrecht rechtbanken (niet-KEI-zaken) 2017 (hierna: het procesreglement) 1.4 2.4 lid 3 aanhef en onder a,

BEROEPSPROCEDURE. In de uitspraak, waartegen verzet is gedaan, is overwogen dat het beroepschrift niet de gronden van het beroep bevat en dat opposant een termijn van vier weken is geboden dit verzuim te herstellen, maar dat de gronden eerst na afloop van de geboden termijn zijn ontvangen. Om die reden heeft de rechtbank het beroep kennelijk niet-ontvankelijk geacht.

I.c. staat vast dat de verzuimbrief niet-aangetekend is verzonden. Voorts is in die verzuimbrief vermeld dat de rechtbank bij de behandeling van het beroep de Awb en de richtlijnen van het Procesreglement volgt. Nu niet voldaan is aan voorwaarde a van het derde lid van artikel 2.4 van het Procesreglement, dient op grond van die bepaling niet-ontvankelijkverklaring van het beroep achterwege te blijven. Daar komt nog bij dat in de verzuimbrief expliciet vermeld staat dat de rechtbank bij de behandeling van het beroep het Procesreglement volgt. Er is ook geen sprake van omstandigheden die ertoe leiden dat op basis van artikel 1.4 van het Procesreglement moet worden afgeweken van artikel 2.4, derde lid, van het Procesreglement.

[ECLI:NL:RBROT:2018:9272](https://ecli.nl/RBROT:2018:9272)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1145

MK ABRS, 14-11-2018, 201710389/1/A3

het algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum (nu: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Awb 5:32 lid 1

Gemeentewet 125 lid 1

DWANGSOM. DELEGATIE. MANDAAT. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de aanpassing van bijzondere wetten aan de derde tranche van de Awb, volgt dat uitgangspunt is dat de bestuursdwangbevoegdheid slechts behoort te worden toegekend aan een politiek verantwoordelijk bestuursorgaan. Hieruit volgt niet dat het politiek verantwoordelijk bestuursorgaan niet tot delegatie dan wel mandaat van de bevoegdheid zou mogen overgaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:3681](https://ecli.nl/RVS:2018:3681)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1146

MK ABRS, 14-11-2018, 201800601/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Breda, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en f, 2.3, 2.20

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3

WABO. Bibob-weigeringsgrond. Bij de toepassing van de a-grond staan verbeurde dwangsommen, kosten van bestuursdwang en kosten die zijn verbonden aan de naleving van opgelegde lasten of aan aanpassingen van woningen los van het verkregen voordeel en zijn niet relevant voor het bepalen van de omvang daarvan. Wat de b-grond betreft, gaat het niet om het gevaar dat overtredingen worden gepleegd bij de bouwactiviteiten zelf maar om het gevaar dat het bouwwerk wordt gebruikt voor criminele activiteiten.

[Weigering] omgevingsvergunning [...] voor de sloop en bouw van een aantal bouwwerken [...].

[...] Het college heeft de vergunning geweigerd op grond van artikel 2.20 van de Wabo in samenhang met artikel 3 van de Wet bibob.

[...] Bij de toepassing van de a-grond [red: van artikel 3, eerste lid, van de Wet bibob] moet worden beoordeeld of ernstig gevaar bestaat dat de vergunning zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of te verkrijgen, op geld waardeerbare voordelen te benutten. Huurpenningen die zijn verkregen door met wet- en regelgeving strijdige ingebruikneming of verhuur van panden, kunnen als zodanig voordeel worden aangemerkt. Verbeurde dwangsommen noch de kosten van bestuursdwang noch de kosten van aanpassingen aan de woningen kunnen daarop in mindering worden gebracht. Deze kosten staan los van het verkregen voordeel en zijn niet relevant voor het bepalen van de omvang daarvan. De rechtbank heeft dan ook bij de beoordeling van het verkregen of te verkrijgen voordeel daaraan ten onrechte belang gehecht. [...]

[...] Bij de toepassing van de b-grond moet worden beoordeeld of ernstig gevaar bestaat dat de vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen.

[...] Gelet op de wetsgeschiedenis gaat het naar het oordeel van de Afdeling, wat de b-grond betreft, niet om het gevaar dat overtredingen worden gepleegd bij de bouwactiviteiten zelf, zoals het niet-naleven van vergunningvoorschriften en regels over arbeidsomstandigheden en tewerkstelling van vreemdelingen, maar om het gevaar dat het bouwwerk wordt gebruikt voor criminele activiteiten. De bij bouwactiviteiten begane overtredingen van de Wet arbeid vreemdelingen, de Wet milieubeheer en het Asbestverwijderingsbesluit kunnen dan ook niet aan [partij] worden tegengeworpen bij de toepassing van de b-grond; zij hangen niet samen met het gebruik van de bouwwerken waarvoor vergunning is gevraagd. [...] Het in strijd met de vergunningvoorschriften bouwen en het zonder vergunning verrichten van bouw- en

sloopactiviteiten aan het pand [locatie 1] hangen evenmin samen met het gebruik van de bouwwerken waarvoor vergunning is gevraagd en kunnen daarom evenmin grond bieden voor weigering van de vergunning op de b-grond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3717](#)

JnB2018, 1147

MK ABRS, 14-11-2018, 201801187/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°

WABO. De normen van de Standaard voor Vergelijkbare Bestemmingsplannen (SVBP 2008) zijn van toepassing op de vormgeving en inrichting van bestemmingsplannen en hebben tot doel om deze op vergelijkbare wijze op te bouwen en weer te geven. Deze normen kunnen in beginsel niet afdoen aan de zelfstandige betekenis die aan planregels toekomt.

Onbemand tankstation past binnen de bestemming "detailhandel". Geen grond voor onverbindend verklaring wegens strijd met de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2008.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het oprichten van een onbemand tankstation [...].

[...] [appellant sub 1] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het bouwplan binnen de bestemming "detailhandel" past. Volgens hem laat die bestemming geen tankstation toe. Hij voert daartoe primair aan dat het bestemmingsplan is vormgegeven overeenkomstig de Standaard voor Vergelijkbare Bestemmingsplannen (SVBP 2008) en een tankstation met de functieomschrijving "verkooppunt motorbrandstoffen" daarin bij de bestemming "Bedrijf" is opgenomen. Subsidiair voert hij aan dat de definitie van detailhandel in de planregels geen ruimte biedt voor een onbemand tankstation, omdat bij een onbemand tankstation niet alleen door particulieren, maar ook door bedrijven wordt getankt. Voor zover het bestemmingsplan niet op de door hem gestelde wijze kan worden uitgelegd, betoogt [appellant sub 1] dat artikel 3 van de planregels in strijd is met artikel 2 van de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2008 en daarom in zoverre onverbindend is.

[...] Op het moment dat het bestemmingsplan werd vastgesteld, gold de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2008. Op grond van artikel 2 van deze regeling moest een bestemmingsplan worden vormgegeven en ingericht overeenkomstig de SVBP 2008. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:682](#)), zijn de op de plankaart aangeduide bestemming en de daarbij behorende planregels bepalend voor het antwoord op de vraag of een bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan.

De SVBP 2008 bevat normen die van toepassing zijn op de vormgeving en inrichting van bestemmingsplannen en hebben tot doel om deze op vergelijkbare wijze op te bouwen en weer te geven. Deze normen kunnen in beginsel niet afdoen aan de zelfstandige betekenis die aan planregels toekomt.

[...] De op het perceel rustende bestemming en de daarbij horende planregels laten geen ruimte voor een andere uitleg dan dat op het perceel een onbemand tankstation is toegestaan.[...] Anders dan de planregels die in de uitspraak van 1 mei 2013

[\[ECLI:NL:RVS:2013:BZ9039\]](#) aan de orde waren, bepaalt het bestemmingsplan niet dat gronden met de bestemming "detailhandel" bestemd zijn voor een brandstoffenverkoop punt. Dit betekent echter niet dat het bestemmingsplan geen tankstation toelaat. De SVBP 2008 vermeldt bij de bestemming "detailhandel" overigens ook geen bijbehorende functies, maar geeft een algemene omschrijving. De begripsomschrijving van detailhandel in artikel 1 van de planregels komt, voor zover hier van belang, overeen met de omschrijving in de SVBP 2008. Het bestemmingsplan is in zoverre derhalve vormgegeven overeenkomstig de SVBP 2008. Reeds daarom bestaat geen grond voor onverbindend verklaring wegens strijd met de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2008, nog daargelaten of gelet op hetgeen in rechtsoverweging 6 is overwogen daarvoor wel ruimte bestaat. De enkele omstandigheid dat ook bedrijven brandstoffen bij het onbemande tankstation kunnen kopen, betekent ten slotte niet dat het geen detailhandel betreft. Uit de vergunningaanvraag blijkt niet dat het tankstation is gericht op de verkoop aan bedrijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3721](#)

JnB2018, 1148

MK ABRS, 14-11-2018, 201704294/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Terschelling.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.38 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II 4 aanhef en onder 9 (oud)

Beheersverordening "Natuurgebieden" 7

WABO. Omgevingsvergunning. Nieuwbouw van restaurant met logiesfunctie.

In artikel 4 aanhef en onder 9 van bijlage II van het Bor, zoals dat luidde op 28 mei 2013 en van 7 februari 2014 tot en met 30 juni 2014, moet worden uitgegaan van de bruto vloeroppervlakte.

De Afdeling deelt het oordeel van de rechtbank dat een hotel met bedrijfsgebouwen dat op grond van de beheersverordening kan worden gerealiseerd, een andere en verstrekkender ruimtelijke uitstraling heeft dan een restaurant met een beperkte logiesfunctie zoals omschreven in het bestemmingsplan "Midsland aan Zee 1986". De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat geen sprake is van ruimtelijke ontwikkelingen in beperkte mate en dat strijd aanwezig is met artikel 3.38, eerste lid, van de Wro. Gelet op de samenhang tussen de onderdelen van artikel 7 van de voorschriften van de beheersverordening, heeft de rechtbank terecht het gehele artikel 7 van de voorschriften van de beheersverordening onverbindend geacht.

[ECLI:NL:RVS:2018:3723](#)

JnB2018, 1149

MK ABRS, 14-11-2018, 201707787/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Geluidmetingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich dat indien onbemande metingen aan een belastend besluit ten grondslag worden gelegd, de vermeende overtreder, op verzoek, in de gelegenheid dient te worden gesteld om de desbetreffende geluidopname te beluisteren en analyseren, omdat hij zich daartegen moet kunnen verweren. Door in bezwaar het besluit te handhaven zonder de desbetreffende geluidopname aan appellante over te leggen, heeft het college gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat is niet anders indien de geluidopname privacygevoelige informatie bevat.

[ECLI:NL:RVS:2018:3700](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 26-10-2018 (publ. 09-11-2018), ROE 17/1812 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:10219](#));
- MK Rechtbank Limburg, 26-10-2018 (publ. 09-11-2018), ROE 17/332 ([ECLI:NL:RBLIM:2018:10339](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 1150

Tussenuitspraak MK ABRS, 14-11-2018, 201609791/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Waardedaling appartement.

Combinatiehoogspanningslijn. Magneetveldzones en gezondheidsrisico's. Indien komt vast te staan dat het appartement onder een maximale invulling van het planologische regime in de zone van 0,4 microtesla komt te liggen, kan in het licht van het rijksbeleid met betrekking tot de langetermijneffecten van hoogspanningsverbindingen op de gezondheid niet staande worden gehouden dat een redelijk denkend en handelend koper dit niet zal meewegen bij zijn beslissing om de woning te kopen. In dat geval kan de gestelde vrees voor het ontstaan van gezondheidsschade als gevolg van het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn niet als een subjectieve beleving of onbestemde angst worden afgedaan. Dat het oorzakelijke verband niet vast staat, laat onverlet dat een statistisch significant verband tot het advies van de Gezondheidsraad heeft geleid om in verband met het voorzorgsbeginsel een dergelijk beleid te voeren.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om tegemoetkoming in planschade [...]

[...] [appellant] is samen met [mede-eigenaar] eigenaar van een appartement in een appartementencomplex aan de [locatie] te Helmond.[...] Het appartement bevindt zich nabij een combinatiehoogspanningslijn, die wordt beheerd door TenneT.

[...] Op [...] heeft [appellant] bij het college een aanvraag ingediend om tegemoetkoming in planschade, bestaande uit vermindering van de waarde van het appartement, die hij

stelt te hebben geleden als gevolg van de (gedeeltelijke) inwerkingtreding van het bestemmingsplan Brandevoort II op 11 augustus 2007. Het plan is de planologische basis voor het realiseren van een combinatiehoogspanningslijn.

[...] Magneetveldzones en gezondheidsrisico's

[...] Volgens de StAB zal bij invulling van de maximale mogelijkheden de situatie zich niet voordoen dat het appartement van [appellant] in de magneetveldzone van 0,4 microtesla komt te liggen. Daartoe stelt de StAB dat het voorzorgbeginsel als een juridische beperking van de planologische mogelijkheden moet worden aangemerkt. De Afdeling is van oordeel dat dit niet voldoende is om af te zien van een representatieve invulling van de maximale mogelijkheden, omdat op voorhand niet valt uit te sluiten dat het voorzorgbeginsel er niet aan in de weg staat dat op basis van het nieuwe bestemmingsplan voor een invulling wordt gekozen waarbij het appartement binnen de magneetveldzone van 0,4 microtesla komt te liggen.

De conclusie in het verslag van de StAB van 1 maart 2018 dat een eventuele planologische verslechtering niet leidt tot planologisch nadeel, omdat vrees voor gezondheidsschade niet objectiveerbaar is, nu op basis van beschikbare wetenschappelijke inzichten geen reden bestaat om een oorzakelijk verband aan te nemen tussen het wonen in de omgeving van een hoogspanningslijn en het ontstaan van gezondheidsschade, kan in dit geval niet zonder meer worden gevolgd. [...]

[...] Met betrekking tot de langetermijneffecten van hoogspanningsverbindingen op de gezondheid is op rijksniveau beleid ontwikkeld. Dit beleid is gebaseerd op het Europese voorzorgbeginsel. Bij brief van de toenmalige staatssecretaris van VROM van 3 oktober 2005, kenmerk SAS/2005183118, nadien bevestigd en verduidelijkt in een brief van de toenmalige minister van VROM van 4 november 2008, kenmerk DGM\2008105664 (www.rijksoverheid.nl), is een advies aan gemeenten en provincies gezonden met betrekking tot de aanwezigheid van hoogspanningsverbindingen in de nabijheid van gevoelige bestemmingen in verband met gezondheidsrisico's. Het advies houdt in om bij de vaststelling van streek- en bestemmingsplannen en van de tracés van bovengrondse hoogspanningslijnen zoveel als redelijkerwijs mogelijk is te vermijden dat er nieuwe situaties ontstaan waarbij kinderen langdurig verblijven in het gebied onder bovengrondse hoogspanningsverbindingen waarbinnen het jaargemiddelde magneetveld hoger is dan 0,4 microtesla (de magneetveldzone). In de brief wordt geadviseerd zo weinig mogelijk gevoelige bestemmingen, zoals woningen, crèches en kinderopvangplaatsen, te situeren in de specifieke zone. Volgens de brief is de reden hiervan dat mogelijk een statistisch significante associatie aanwezig is tussen het optreden van leukemie bij kinderen en de magnetische velden van bovengrondse hoogspanningsverbindingen.

Indien komt vast te staan dat het appartement onder een maximale invulling van het planologische regime in de zone van 0,4 microtesla komt te liggen, kan in het licht van het hiervoor uiteengezette beleid niet staande worden gehouden dat een redelijk denkend en handelend koper dit niet zal meewegen bij zijn beslissing om de woning te kopen. In dat geval kan de gestelde vrees voor het ontstaan van gezondheidsschade als gevolg is van het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn niet als een subjectieve beleving of onbestemde angst worden afgedaan. Dat het oorzakelijke verband niet vast

staat, laat onverlet dat een statistisch significant verband tot het advies van de Gezondheidsraad heeft geleid om in verband met het voorzorgbeginsel een dergelijk beleid te voeren.

[...] Het college dient te bezien of een maximale invulling van het nieuwe planologische regime, de plaatsing van een 380/380 kV-combinatielijn ten opzichte van het appartement van [appellant] meest ongunstige plaats, het mogelijk maakt dat het appartement binnen een magneetveldzone met een hoger jaargemiddelde dan 0,4 microtesla komt te liggen. Het college dient daartoe een onafhankelijke deskundige [...] in te schakelen, die dient uit te gaan van een representatieve invulling van een bij een combinatielijn behorende magneetveldzone. Het college dient in dit verband tevens alsnog te beoordelen in hoeverre de door [appellant] gestelde waardedaling van zijn appartement het gevolg is van de planologische wijziging en voor vergoeding in aanmerking komt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3691](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2018, 1151

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 26-10-2018 (publ. 09-11-2018), BRE 17/7105 BELEI

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, als rechtsopvolger van de Staatssecretaris van Economische Zaken, verweerder.

Eerste Protocol bij het EVRM 1

Natuurbeschermingswet (Nb-wet) 31 lid 1

Wet Natuurbescherming 2.1 lid 1, 6.3 lid 1, 9.1 lid 1, 9.10 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. Afwijzing van het verzoek om vergoeding van schade ten gevolge van de wijziging van de begrenzing van het Natura 2000-gebied Westerschelde en Saefthinghe. De door eiseres gestelde schade moet worden aangeduid als schaduw schade. Analoog aan de planschadeverzoeken op grond van afdeling 6.1 van de Wro, is eiseres voor vergoeding van de gestelde schade aangewezen op een wettelijke grondslag. Die grondslag was gelegen in artikel 31, eerste lid, van de Nb-wet. Nu de Nb-wet is vervallen en de Wnb op dit punt directe werking heeft, is er geen wettelijke grondslag meer. Overgangsrecht kan niet worden ingelezen.

Omdat het wijzigingsbesluit niet als schadeveroorzakend besluit kan worden aangemerkt staat het ontbreken van causaliteit aan nadeelcompensatie op grond van het egalitébeginsel in de weg. Geen strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol van het EVRM.

[ECLI:NL:RBZWB:2018:6257](#)

JnB2018, 1152

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 19-11-2018, UTR 18/3599, UTR 18/3713, UTR 18/3786, UTR 18/3872, UTR 18/3973

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10 lid 1, 3.18

NATUURBESCHERMING. Verweerder mocht op grond van artikel 3.18 van de Wet natuurbescherming (Wnb) aan Staatsbosbeheer de opdracht gegeven om in de Oostvaardersplassen edelherten te doden met gebruikmaking van het geweer, voorzien van demper en met gebruikmaking van nachtzichtapparatuur.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:5616](https://ecli.nl/RBMNE:2018:5616)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2018, 1153

MK ABRS, 14-11-2018, 201709576/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Gemeentewet 174 lid 2

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 2.35 lid 1

APV. Onder meer spoedsluiting avondwinkel voor maximaal twee weken. De burgemeester heeft niet op grond van artikel 2.35, eerste lid, van de APV de spoedsluiting mogen bevelen. Verwijzing naar ABRS 15-11-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3148](https://ecli.nl/RVS:2017:3148). Op grond van artikel 174, tweede lid, van de Gemeentewet is de burgemeester wel bevoegd om de spoedsluiting van de avondwinkel te mogen bevelen. De burgemeester heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat zich op 28 oktober 2016 bij de avondwinkel een de veiligheid bedreigende situatie als bedoeld in voormeld artikel 174, tweede lid, voordeed. De rechtsgevolgen van het besluit blijven in zoverre in stand. Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing in deze procedure.

[ECLI:NL:RVS:2018:3699](https://ecli.nl/RVS:2018:3699)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 1154

CRvB, 07-11-2018, 16/6393 ZW, 17/6162 WIA

Raad van bestuur van het Uww.

Wet WIA

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. EERSTE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSDAG. Het is in voldoende mate aannemelijk dat appellant ergens in de loop van 2014 in een

situatie is komen te verkeren dat hij niet meer in staat was zijn werk als senior research engineer te verrichten. Omdat dit moment niet precies valt vast te stellen, is het – gegeven de specifieke omstandigheden in deze situatie – verantwoord om die dag vast te stellen op het laatste moment waarop appellant nog aanspraak kan maken op ziekgeld.

Drie verzekeringsartsen hebben geen van allen aanleiding gezien om van een andere eerste arbeidsongeschiktheidsdag dan 1 december 2014 uit te gaan.

Raad: De Raad ziet die aanleiding wel. Het gaat in deze situatie niet om de vraag op welk moment sprake was van een situatie van geen benutbare mogelijkheden, maar met ingang van welk moment appellant niet meer in staat was zijn werk als senior research engineer te verrichten. Probleem in deze situatie is dat appellant geen medische hulp heeft gezocht tot het moment waarop de psychose tot opname heeft geleid. Alle aannames die worden gedaan zijn dan ook arbitrair. Uit meerdere zich in het dossier bevindende stukken, zowel medische stukken als een door appellant zelf geschreven verklaring, blijkt dat de omstandigheid dat appellant er niet in slaagde weer werk te vinden hem in toenemende mate wanhopig en instabiel heeft gemaakt en dat heeft gezorgd voor stress. Illustratief is dat een verzekeringsarts in een rapport van 21 oktober 2016 een beeld heeft geschetst van een man die zich door zijn copingstijl of persoonlijkheid meer en meer heeft vast gemanoeuvreerd met als gevolg dat hij schijnbaar tegen het advies van anderen in een studie heeft opgestart om vervolgens in zijn copingstrategie vast te lopen. Deze arts stelt ook dat uitgaande van dit beeld het niet onaannemelijk is dat wanneer appellant werk had gevonden hij zijn persoonlijke kwetsbaarheid die schijnbaar al jaren bij hem aanwezig is, zou kunnen hanteren. De behandelend psychiater heeft in een brief van 15 april 2015 ook gewezen op de omstandigheid dat de situatie van appellant al op 28 september 2014 minder stabiel was en appellant daardoor kwetsbaar was.

Gelet op wat is overwogen (...) is het in voldoende mate aannemelijk dat appellant ergens in de loop van 2014 in een situatie is komen te verkeren dat hij niet meer staat was zijn werk als senior research engineer te verrichten. Omdat dit moment niet precies valt vast te stellen, is het – gegeven de specifieke omstandigheden in deze situatie – verantwoord om die dag vast te stellen op het laatste moment waarop appellant nog aanspraak kan maken op ziekgeld. Dat is 28 september 2014: de laatste dag van de vierwekentermijn na de beëindiging van de WW-uitkering en de afloop van zijn verzekering voor de ZW en de WIA.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3500](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1155

Rechtbank Limburg, 12-11-2018, AWB/ROE 17/4261

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venlo, verweerder.

PW 54

PARTICIPATIEWET. INTREKKING EN TERUGVORDERING BIJSTAND. VERMOGENSGRENS. I.c. hadden de bevindingen uit het in Turkije verrichte onderzoek en het vervolgonderzoek in Nederland niet als bewijs aan de besluitvorming ten grondslag mogen worden gelegd.

Rechtbank: In eerdere uitspraken heeft deze rechtbank geoordeeld (...) dat de door verweerder bij de Themacontrole Onroerend Goed ten aanzien van de groep bijstandsgerechtigden met herkomstland Turkije gehanteerde selectiecriteria, te weten: (1) geboren in Turkije, (2) geboren vóór 1981 én (3) vakantiedrag géén verboden onderscheid opleveren met nationale en internationale verdragen op het gebied van discriminatieverboden.

De rechtbank heeft vastgesteld dat in dit geval, en dit wordt overigens ook niet bestreden door verweerder, eisers niet voldoen aan de (...) geformuleerde selectiecriteria. Eisers ontvangen sedert 1 juli 2009 in verband met het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd geen bijstand meer van verweerder. Desgevraagd ter zitting is namens verweerder aangegeven dat eisers desondanks toch zijn meegenomen in de Themacontrole als gevolg van een onjuiste registratie aan de zijde van verweerder. Gebleken is dat een bepaald werkproces (inzake een aanvraag voor een collectieve ziektekosten-verzekering) indertijd niet goed is afgesloten als gevolg waarvan het leek alsof eisers nog steeds bijstandsgerechtigd waren. Deze fout mag volgens verweerder echter niet tot bewijsuitsluiting leiden, omdat eisers ten tijde van de bijstandsverlening de beschikking hadden over middelen boven de voor hen toepasselijke vermogensgrens en zij dit niet bij verweerder hebben gemeld.

De rechtbank volgt het betoog van verweerder niet. Onder verwijzing naar de eerder (...) genoemde uitspraak van de CRvB van 12 december 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:4324](#) wordt overwogen dat verweerder in het onderhavige geval in strijd met de eigen selectiecriteria heeft gehandeld en daarmee in strijd met het discriminatieverbod. Hieruit volgt dat de (...) beroepsgrond slaagt. Dit betekent dat de bevindingen uit het in Turkije verrichte onderzoek en het vervolgonderzoek in Nederland niet als bewijs aan de besluitvorming ten grondslag (hadden) mogen worden gelegd. Het beroep slaagt. Gelet hierop behoeven de overige beroepsgronden, die er eveneens op neerkomen dat de bevindingen van het onderzoek in Turkije onrechtmatig zijn verkregen, geen bespreking meer.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:10589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 1156

MK Rechtbank Oost-Brabant, 31-10-2018 (publ. 12-11-2018), SHE 17/1528

CIZ, verweerder.

Wlz 3.2.1 lid 1, aanhef en onder b ten tweede

Beleidsregels indicatiestelling Wlz 2018

WET LANGDURIGE ZORG. De rechtbank is van oordeel dat verweerders beleid dat in geval van meerdere grondslagen in alle gevallen een dominante grondslag moet worden vastgesteld om te beoordelen of toegang tot Wlz-zorg wordt verleend, voor eiser onevenredig uitpakt. De rechtbank is i.c. van oordeel dat verweerder toepassing had behoren te geven aan artikel 4:84 van de Awb, om eiser in afwijking van het beleid in aanmerking te brengen voor een zorgprofiel op grond van de Wlz.

Rechtbank: Gezien de standpunten van partijen ter zitting is niet langer in geschil dat eiser blijvend is aangewezen op 24 uur per dag zorg in de nabijheid. Voor zover daarover in de gedingstukken van partijen en hun deskundigen is gediscussieerd behoeft dit daarom geen bespreking meer.

Verweerder blijft wel bij zijn standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een Wlz-indicatie. Redengevend daarvoor is dat volgens verweerder niet kan worden vastgesteld dat eiser vanwege zijn verstandelijke handicap blijvend behoefte heeft aan 24 uur per dag zorg in de nabijheid. Verweerder verwijst in dit verband naar de rapporten van de deskundigen Dammar en Cornelissen-Houben en zijn beleid dat bij multiproblematiek de dominante grondslag voor zorgbehoefte moet worden vastgesteld om te kunnen beoordelen of iemand toegang heeft tot de Wlz. Dit beleid komt erop neer dat als de dominante grondslag één van de grondslagen is genoemd in artikel 3.2.1. van de Wlz zoals hiervoor aangehaald - en er sprake is van een noodzaak tot 24 uur per dag zorg in de nabijheid dan wel permanent toezicht -, diegene toegang heeft tot Wlz-zorg.

Anders dan waar de rapporten van de deskundigen Dammar en Cornelissen-Houben van uitgaan, is de rechtbank van oordeel dat het in het geval van eiser niet goed mogelijk is om vast te stellen welke grondslag in zijn geval dominant is. De rechtbank volgt in dit verband de opvatting die door het Zorginstituut Nederland uiteen is gezet en met name het rapport van Dijkxhoorn en haar reactie van 3 mei 2018. Bij het oordeel om in dit verband het advies van Dijkxhoorn te volgen laat de rechtbank wegen dat Dijkxhoorn, anders dan Dammar en Cornelissen-Houben, specialistische kennis bezit; zij is immers orthopedagoog-generalist en GioS Klinisch neuropsycholoog en bovendien gepromoveerd op een onderzoek naar de oorzaken van probleemgedrag bij kinderen met een autistische spectrumstoornis en een verstandelijke handicap. Daar komt bij dat de toelichting van eisers moeder overeenstemt met de door Dijkxhoorn opgemerkte moeilijkheid om bij eisers beperkingen vast te stellen of deze nu primair door eisers verstandelijke handicap of psychiatrische aandoening wordt veroorzaakt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerders beleid dat in geval van meerdere grondslagen in alle gevallen een dominante grondslag moet worden vastgesteld om te beoordelen of toegang tot Wlz-zorg wordt verleend, voor eiser onevenredig uitpakt. In het geval van eiser zijn de gevolgen van de aandoeningen, waarvan de een toegang tot Wlz-zorg kan geven en de ander niet, sterk met elkaar verweven. Toepassing van verweerders beleid leidt er in deze zaak toe dat eiser niet in aanmerking wordt gebracht voor zorg op grond van de Wlz, terwijl tussen partijen blijkt verweerders toelichting ter zitting niet langer in geschil is dat eiser blijvend is aangewezen op 24 uur per dag zorg in de nabijheid. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder toepassing had behoren te geven aan artikel 4:84 van de Algemene wet

bestuursrecht (Awb), om eiser in afwijking van het beleid in aanmerking te brengen voor een zorgprofiel op grond van de Wlz.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:5306](https://ecli.nl/RBOBR:2018:5306)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wegenverkeerswet

JnB2018, 1157

MK ABRS, 14-11-2018, 201804374/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: CBR).

Wegenverkeerswet 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 14

WEGENVERKEERSWET. Een Educatieve Maatregel Gedrag en Verkeer (EMG) kan niet op kenteken aan een bestuurder worden opgelegd, maar enkel aan de bestuurder die de EMG-waardige gedraging feitelijk heeft begaan. Dat betekent dat, om een EMG te kunnen opleggen, met voldoende zekerheid moet komen vast te staan wie de bestuurder is. Daarvoor is niet noodzakelijk dat de betrokken bestuurder staande wordt gehouden. Ook op andere wijze kan de identiteit van de bestuurder met voldoende zekerheid komen vast te staan.

[...] EMG [red: Educatieve Maatregel Gedrag en Verkeer]- een cursus over verantwoord rijgedrag – opgelegd [...]

[...] Het betoog van [appellant] komt erop neer dat de rechtbank een onjuiste maatstaf heeft aangelegd voor de beoordeling van de vraag of hij bestuurder van het voertuig is geweest. De Afdeling is van oordeel, anders dan [appellant] heeft aangevoerd, dat het woord 'onomstotelijk' moet worden uitgelegd in de context van de Nota van Toelichting bij artikel 23, derde lid, onder b, van de Regeling, waarin het woord is gebezigd. In de Nota van Toelichting is het volgende vermeld:

[...] Op grond van de gekozen formulering dat ten aanzien van betrokkene als bestuurder van een motorrijtuig, niet zijnde een bromfiets, de desbetreffende snelheidsoverschrijding moet zijn geconstateerd, is duidelijk dat een bekeuring op kenteken niet onder deze omschrijving valt, maar dat de identiteit van de betrokken bestuurder onomstotelijk moet zijn vastgesteld, net zoals dat geldt voor alle emg-waardige gedragingen. In de meeste gevallen zal de betrokken bestuurder zijn staande gehouden, maar ook op andere wijze kan de politie de identiteit van de betrokken bestuurder onomstotelijk hebben vastgesteld. In deze laatste gevallen zal derhalve ook een mededeling kunnen worden gedaan. [...]"

Uit deze passage volgt dat een EMG niet op kenteken aan een bestuurder kan worden opgelegd, maar enkel aan de bestuurder die de EMG-waardige gedraging feitelijk heeft begaan. Daaraan ligt ten grondslag dat de oplegging van een dergelijke maatregel tot doel heeft om een gedragsverandering teweeg te brengen bij de bestuurder die zich EMG-waardig heeft gedragen. Dat betekent dat, om een EMG te kunnen opleggen, met

voldoende zekerheid moet komen vast te staan wie de bestuurder is. Daarvoor is niet noodzakelijk dat, zoals ook uit de voornoemde passage blijkt, de betrokken bestuurder staande wordt gehouden. Ook op andere wijze kan de identiteit van de bestuurder met voldoende zekerheid komen vast te staan.

De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, overwogen dat in het geval de vaststelling van het CBR is gebaseerd op de constatering van een verbalisant, opgenomen in een ambtsedig proces-verbaal waarin gemotiveerd is beschreven dat de verbalisant de bestuurder positief heeft herkend, het CBR daar in beginsel op mag afgaan. In een dergelijk geval is het niet noodzakelijk dat de betrokkene ook is staande gehouden of anderszins door de verbalisant is gehoord. Dat is anders wanneer er aanleiding bestaat voor redelijke twijfel aan de in het proces-verbaal opgenomen waarneming van de verbalisant.

In het onderhavige geval zag de verbalisant de auto aankomen en had hij op een bepaald moment op een afstand van 2,5 meter door het open portierraam van het bestuurdersportier oogcontact met de bestuurder, die hij ambtshalve herkende. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, geen aanleiding geeft om te twijfelen aan de waarnemingen van de verbalisant in het proces-verbaal van overtreding en het aanvullende proces-verbaal. Daarmee bestaat voldoende zekerheid dat [appellant] de bestuurder van de auto was. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat het CBR in de gegeven omstandigheden was gehouden om aan [appellant] een EMG op te leggen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3712](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 1158

MK Rechtbank Rotterdam, 01-11-2018 (publ. 08-11-2018), ROT 17 / 5016

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 6, 8 aanhef en onder e

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Afwijzing verzoek om persoonsgegevens te verwijderen die door de gemeente Rotterdam worden verwerkt ter bestrijding van de overlast die eiser in de buitenruimte van de wijk [naam wijk] te Rotterdam zou veroorzaken. De persoonsgegevens worden in strijd met artikel 6 van de Wbp niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze verwerkt. De criteria om op de namenlijst geplaatst te worden zijn door verweerder onvoldoende duidelijk omschreven. De omschrijving van verweerder biedt onvoldoende inzicht in welke overlastgevende gedragingen wel, en welke niet tot plaatsing op de namenlijst leiden. Door niet te kiezen voor een (minimum) aantal specifieke, overlastgevende gedragingen, valt het risico van willekeur niet uit te sluiten. Verwijzing naar ABRS 4 juli 2007,

[ECLI:NL:RVS:2007:BA8742.](#)

[ECLI:NL:RBROT:2018:8921](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 1159

MK ABRS, 14-11-2018, 201801422/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:454, 7:457, 7:458

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 16

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo)

WOB. Gedeeltelijke afwijzing verzoek van [appellant] om informatie over toekenningen op grond van de Wmo. Het sociaal medisch-advies en de functioneringstabel Wmo zijn aan te merken als een dossier, bedoeld in artikel 454 van Boek 7 van het BW. De artikelen 457 en 458 van Boek 7 van het BW bevatten een bijzondere openbaarmakingsregeling bevatten met een uitpuittend karakter, die voorgaat op de Wob. Toepassing van de Wob zou afbreuk doen aan de geheimhoudingsplicht van de hulpverlener. Het college heeft ten aanzien van de sociaal-medisch adviezen en functioneringstabellen ten onrechte de Wob van toepassing geacht. Het Wob-verzoek is in zoverre, zij het op onjuiste gronden, terecht afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3680](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 1160

ABRS, 14-11-2018, 201710126/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Wet op de rechtsbijstand 12 lid 2 aanhef en onder g, 28 lid 1 aanhef en onder c

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 8 lid 1 aanhef en onder j

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 21a

RECHTSBIJSTAND. Intrekking vastgestelde vergoeding voor het verlenen van rechtsbijstand. Artikel 8, eerste lid, aanhef en onder j, van het Brt en de uitwerking daarvan in werkinstructie C030 kunnen zien op herzieningsverzoeken op grond van artikel 21a van de Awir. Ingevolge artikel 8, aanhef en onder j, van het Brt wordt geen toevoeging verleend indien rechtsbijstand is verzocht voor het indienen van een andere aanvraag bij een bestuursorgaan om een besluit te nemen. Onder deze algemene bepaling kunnen verzoeken om herziening op grond van artikel 21a van de Awir worden vervat. Dat artikel 21a van de Awir later is ingevoerd, maakt niet dat de raad niet in redelijkheid een verzoek om herziening op grond van artikel 21a van de

Awir als een herzieningsverzoek zoals bedoeld in de werkinstructie heeft kunnen aanmerken.

[ECLI:NL:RVS:2018:3671](https://ecli.nl/RVS:2018:3671)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 1161

MK ABRS, 16-11-2018, 201800103/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. WBV 2016/11 houdt geen materiële wijziging in voor niet-jongvolwassen meerderjarige kinderen; voor beschermenswaardig familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM moet volgens zowel het oude als het nieuwe beleid sprake zijn van 'more than normal emotional ties'.

De staatssecretaris heeft er terecht op gewezen dat hij met de wijziging van zijn beleid slechts heeft bedoeld beter aan te sluiten bij de jurisprudentie van het EHRM en de Afdeling, zonder een materiële wijziging in het geval van niet-jongvolwassen meerderjarige kinderen. Volgens de toelichting bij WBV 2016/11 nam hij tot dan toe in zijn beleid aan dat familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige kinderen en hun ouders in beginsel bestond en beoordeelde hij vervolgens in de individuele belangenafweging of dit familie- en gezinsleven beschermenswaardig was vanwege het bestaan van 'more than normal emotional ties'. Volgens de toelichting heeft de wijziging tot gevolg dat hij familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige kinderen en hun ouders in beginsel enkel aanneemt als er sprake is van 'more than normal emotional ties' en beoordeelt hij slechts in dat geval door middel van een individuele belangenafweging of dat familie- of gezinsleven beschermenswaardig is. Daarentegen neemt hij volgens de toelichting voor de groep jongvolwassen meerderjarige kinderen die altijd feitelijk hebben behoord en nog steeds behoren tot het gezin van de ouders familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM aan, zonder hierbij de vraag te betrekken of sprake is van 'more than normal emotional ties'. Of een jongvolwassene altijd feitelijk heeft behoord en nog steeds behoort tot het gezin van de ouders stelt de staatssecretaris volgens de toelichting vast op basis van een individuele beoordeling. Omdat uit de jurisprudentie van het EHRM geen precieze definitie is af te leiden wanneer sprake is van jongvolwassenen, neemt hij aan dat hiervan sprake is bij kinderen in de leeftijd van 18 jaar oud tot ongeveer 25 jaar oud, aldus de toelichting.

Uit overwegingen 3.1 en 3.2 en gelet op de paragrafen B7/3.8.1 en B7/3.8.3 van zowel de Vc 2000 als de Vc 2000 (oud) volgt dat de staatssecretaris terecht betoogt dat voor niet-jongvolwassen meerderjarige kinderen - zoals de vreemdeling - de inwerkingtreding van WBV 2016/11 op 8 september 2016 (Stcrt. 2016, 46741) geen materiële wijziging

inhoudt en dat voor beschermenswaardig familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen de vreemdeling en haar ouders volgens zowel het oude als het nieuwe beleid sprake moet zijn van 'more than normal emotional ties'. Immers, hoewel - zoals de vreemdeling in beroep heeft betoogd - uit de jurisprudentie van het EHRM geen maximumleeftijd volgt tot wanneer een meerderjarige vreemdeling moet worden aangemerkt als jongvolwassen, is de door de staatssecretaris gehanteerde leeftijdsgrens van ongeveer 25 jaar oud - gelet op deze jurisprudentie - niet onredelijk.

[ECLI:NL:RVS:2018:3761](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2018, 1162

MK ABRS, 16-11-2018, 201803818/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a

INREISVERBOD. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan uit de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1525](#) en de verwijzing daarin naar het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, Z.Zh. en I.O., [ECLI:EU:C:2015:377](#), niet worden afgeleid dat de staatssecretaris bij ieder verzoek om opheffing van een eerder uitgevaardigd inreisverbod moet beoordelen of die vreemdeling nog steeds een bedreiging vormt zoals hiervoor omschreven. In de zaak die tot die uitspraak leidde had de staatssecretaris de in het arrest Z.Zh. en I.O. bedoelde beoordeling van de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, mede bezien in het licht van het zeer lange verblijf van die vreemdeling in Nederland, in het geheel niet gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2018:3760](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2018, 1163

Rechtbank Den Haag, 10-10-2018 (publ. 13-11-2018), AWB 18/2143

minister van Buitenlandse Zaken.

Awb 7:1, 8:1

Visumcode 32 lid 3

VISUM. Indiener van het bezwaarschrift was geen gemachtigde, handtekeningen komen niet overeen.

Ten aanzien van de stelling van referent dat aan hem een zelfstandig recht toekomt om bezwaar te maken tegen het primaire besluit waarbij de visumaanvraag is afgewezen overweegt de rechtbank dat, gelet op het bovenstaande, het indienen van een bezwaarschrift ook alleen is bedoeld voor de aanvrager van het visum. Dat referent als

belanghebbende in de zin van artikel 8:1 van de Awb kan worden aangemerkt, maakt dat niet anders. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat artikel 8:1 van de Awb in deze zaak buiten toepassing moet worden gelaten, omdat deze bepaling niet verenigbaar is met artikel 32, derde lid, van de Visumcode. In de Visumcode is niet opgenomen dat de lidstaten mogen afwijken van de in de Visumcode neergelegde procedure. Voor een ruime uitleg van het bepaalde in artikel 32, derde lid, van de Visumcode, ziet de rechtbank met verweerder, geen ruimte. De beroepsgrond slaagt niet. Dit betekent dat referent geen bezwaarschrift kon indienen namens eiser, zonder dat eiser hem daartoe eerst uitdrukkelijk gemachtigd had.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank overweegt hiertoe dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat de handtekening van eiser op de overgelegde 'machtiging bezwaarschrift visa' niet overeenkomt met de handtekening van eiser op het visumaanvraagformulier, op de visumweigering en in zijn paspoort. Voor zover eiser met de overgelegde 'procuration' van 12 maart 2018 wil onderbouwen dat eiser referent heeft gemachtigd voor het indienen van een bezwaarschrift kan hij hierin niet slagen. Immers, eiser had tijdens de bezwaarprocedure een rechtsgeldige machtiging moeten overleggen. Het ontbreken van een rechtsgeldige machtiging kan in de beroepsfase niet worden gerepareerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12581](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 1164

MK ABRS, 14-11-2018, 201709340/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Staatssecretaris mocht uitgaan zorgvuldigheid van leeftijdsregistratie in Italië.

De staatssecretaris voert terecht aan dat hij, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, in beginsel terecht ervan is uitgegaan dat de leeftijdsregistratie in Italië zorgvuldig heeft plaatsgevonden, zodat het aan de vreemdeling was om aannemelijk te maken dat de in Italië geregistreerde geboortedatum onjuist is. De enkele stelling van de vreemdeling tijdens de gehoren van 4 januari 2017 en 30 mei 2017 dat hij bij aankomst in Italië ziek was en daarom niet meer weet hoe de registratie in zijn werk is gegaan, biedt geen aanleiding om van dit uitgangspunt af te wijken. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2159](#). Evenmin biedt het rapport van AIDA aanleiding om van voormeld uitgangspunt af te wijken, aangezien uit dit rapport niet volgt dat bij het registreren van geboortedata in Italië stelselmatig fouten worden gemaakt en daaruit niet blijkt dat de Italiaanse autoriteiten in het geval van de vreemdeling bij de registratie van zijn geboortedatum fouten hebben gemaakt. De vreemdeling heeft ook geen documenten overgelegd waaruit blijkt dat de in Italië

geregistreerde geboortedatum onjuist is. Dit volgt evenmin uit de omstandigheid dat de staatssecretaris voor de vreemdeling bij de Italiaanse autoriteiten geen claimverzoek heeft ingediend. De staatssecretaris heeft daarom terecht geen aanleiding gezien om te twifelen aan de in Italië geregistreerde geboortedatum en heeft reeds hierom terecht geen aanleiding gezien de vreemdeling een leeftijdsonderzoek aan te bieden. De onder 6. vermelde bevindingen van Nidos leiden evenmin tot een ander oordeel, omdat Nidos deze bevindingen niet heeft onderbouwd. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2591](#).
[ECLI:NL:RVS:2018:3743](#)

JnB2018, 1165

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-11-2018 (publ. 13-11-2018), NL18.18489

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. Dublin Italië. Met betrekking tot het beroep op het decreet, dat niet voorlag in het geschil dat heeft geleid tot de recente Afdelingsuitspraak van 10 oktober 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3246](#)), overweegt de rechtbank als volgt. Niet gesteld of gebleken is dat eiser dient te worden aangemerkt als een kwetsbaar persoon. Ook los van het decreet zou hij daarom enkel in aanmerking komen voor opvang op een CAS-locatie. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet heeft onderbouwd dat de versoering van de toelating tot SPRAR-locaties zal leiden tot een verslechtering van de opvang die de Italiaanse autoriteiten hem zullen bieden in de CAS. Dit blijkt ook niet uit de informatie van Vluchtelingenwerk waarnaar eiser verwijst. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet concreet heeft gemaakt dat Italië zijn verdragsverplichtingen niet zal nakomen en dat voor eiser bij terugkeer een situatie zal ontstaan die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het voorgaande geen aanleiding is om het asielverzoek op grond van artikel 17 van de Dublinverordening aan zich te trekken. De beroepsgrond faalt.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:13485](#)

JnB2018, 1166

Rechtbank Den Haag, 15-10-2018 (publ. 16-11-2018), NL17.1436

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

Richtlijn 2011/95/EU 17 lid 1 lid 2, 19 lid 3 a

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en afwijzing van de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning; subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder heeft in het bestreden besluit alleen getoetst aan de nationale wetgeving en heeft ten onrechte gesteld dat niet hoeft te worden getoetst aan de Kwalificatierichtlijn, meer specifiek in het onderhavige geval aan artikel 17, eerste of tweede lid, van de

Kwalificatierichtlijn. De intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van eiser berust dan ook niet op een deugdelijke motivering. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12920](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/12920)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 1167

HvJEU (Grote kamer), 13-11-2018, gevoegde zaken C-47/17 en C-48/17

X en X tegen Nederland.

Verordening (EU) nr. 604/2013 21, 22, 23, 25

Verordening (EG) nr. 1560/2003 5 lid 2

DUBLINVERORDENING. Verzoek tot heroverweging na negatief antwoord van de aangezochte lidstaat op verzoek tot over- of terugname. Wanneer de aangezochte lidstaat niet binnen twee weken antwoordt, is de verzoekende lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming,

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 1560/2003 [Dublin II Uitvoeringsverordening], moet aldus worden uitgelegd dat in het kader van de procedure ter bepaling welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, de lidstaat waarbij krachtens artikel 21 of artikel 23 van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublin III], een verzoek tot over- of terugname is ingediend en die na de nodige verificaties daarop een negatief antwoord heeft gegeven binnen de termijnen van artikel 22 of van artikel 25 van laatstgenoemde verordening en die nadien wordt gevraagd om heroverweging krachtens genoemd artikel 5, lid 2, zich in een geest van loyale samenwerking moet beijveren om daarop binnen de termijn van twee weken te antwoorden.

Wanneer de aangezochte lidstaat niet binnen deze termijn van twee weken antwoordt, is de aanvullende procedure voor heroverweging definitief beëindigd, zodat de verzoekende lidstaat vanaf het verstrijken van die termijn moet worden aangemerkt als verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij hij nog over de nodige tijd beschikt om binnen de daartoe in artikel 21, lid 1, en in artikel 23, lid 2, van verordening nr. 604/2013 gestelde dwingende termijnen een nieuw verzoek tot over- of terugname in te dienen.

[ECLI:EU:C:2018:900](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2018/900)

JnB2018, 1168

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 09-11-2018, 18/17487

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 13 lid 1

DUBLINVERORDENING. Onder het “op illegale wijze de grens van een lidstaat (overschrijden) via het land, de zee of de lucht” in de zin van artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening moet naar het oordeel van de rechtbank worden verstaan het zonder geldige documenten voor grensoverschrijding passeren van genoemde grens. Arrest HvJEU Jafari.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat hij Italië niet illegaal - als bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening - is ingereisd. Onder het “op illegale wijze de grens van een lidstaat (overschrijden) via het land, de zee of de lucht” in de zin van artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening moet naar het oordeel van de rechtbank worden verstaan het zonder geldige documenten voor grensoverschrijding passeren van genoemde grens. Dit volgt ook uit rechtsoverweging 74 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof) van 26 juli 2017, [ECLI:EU:C:2017:586](#), Jafari.

Wel ruimt het Hof in de rechtsoverwegingen 77, 78 en 79 van dat arrest de mogelijkheid in dat een lidstaat een derdelander, op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen, toestemming kan verlenen om zijn grondgebied binnen te komen. Die toestemming is echter niet geldig voor het betreden van het grondgebied van andere lidstaten en kan daarom, aldus het Hof in rechtsoverweging 80 van genoemd arrest, niet resulteren in een regularisatie van de grensoverschrijding. Dat zou ertoe leiden dat de lidstaat die de grensoverschrijding heeft toegestaan niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vervolgens in een andere lidstaat wordt ingediend; die conclusie is volgens het Hof onverenigbaar met de opzet en de doelstellingen van de Dublinverordening (zie rechtsoverwegingen 83 en 84 van genoemd arrest).

Niet bestreden is dat eiser bij Catania, op Sicilië, vanuit zee de buitengrens van het Schengengebied heeft overschreden, zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten voor grensoverschrijding. Of Italië, zoals eiser heeft betoogd, wegens internationale verplichtingen (in dit geval krachtens het zeerecht) hem toestemming moest verlenen het grondgebied van die lidstaat te betreden is - gezien wat het Hof in het arrest Jafari heeft overwogen - niet van belang voor de vraag of sprake is van illegale grensoverschrijding in de zin van artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening. Verweerder heeft dan ook terecht toepassing gegeven aan dat artikel en is dan ook terecht van illegale grensoverschrijding uitgegaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:13625](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 1169

MK ABRS, 14-11-2018, 201706060/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:69

PROCESRECHT. Ook in gevallen als hier aan de orde, waar een vreemdeling wel een opvolgende aanvraag heeft ingediend en na de inwilliging van die aanvraag,

verzoekt om een eerder afgewezen asielaanvraag alsnog met terugwerkende kracht vanaf de datum van de eerdere asielaanvraag in te willigen, moet de staatssecretaris op dat verzoek beslissen. Met de constatering dat de gevraagde vergunning al is verleend en de vreemdeling tegen het inwilligende besluit geen beroep heeft ingesteld, heeft hij geen besluit genomen op dat verzoek.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in voornoemde uitspraak van 22 juni 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:1759](#)] moet de staatssecretaris als een vreemdeling geen opvolgende asielaanvraag indient maar in plaats daarvan betoogt dat een eerder afgewezen asielaanvraag alsnog met terugwerkende kracht vanaf de datum van die eerdere aanvraag moet worden ingewilligd, op dat verzoek beslissen. De staatssecretaris kan niet volstaan met de beoordeling of de vreemdeling vanaf het moment van indiening van het verzoek terug te komen van het eerdere in rechte onaantastbare besluit, in aanmerking komt voor verlening van de asielvergunning.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is wat in deze uitspraak is overwogen niet slechts van toepassing op de situatie dat een vreemdeling, na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag, geen opvolgende asielaanvraag indient. Ook in gevallen als hier aan de orde, waar een vreemdeling wel een opvolgende aanvraag heeft ingediend en na de inwilliging van die aanvraag, verzoekt om een eerder afgewezen asielaanvraag alsnog met terugwerkende kracht vanaf de datum van de eerdere asielaanvraag in te willigen, moet de staatssecretaris op dat verzoek beslissen. De vreemdeling betoogt terecht dat [de] staatssecretaris met de vaststelling dat door hem geen beroep is ingesteld tegen het besluit waarbij zijn opvolgende aanvraag is ingewilligd, zodat dat besluit in rechte vaststaat, geen besluit heeft genomen op het verzoek om heroverweging van het besluit van 19 november 2009.

[ECLI:NL:RVS:2018:3742](#)

[Naar inhoudsopgave](#)